

ето чухте, господа сждии и сждебни заседатели, отъ подсждимия, следъ като той разказа живота си съ всички радости и скърби — почти нищо не би се притурило, за не бжда отечителенъ.

Но менъ ме засѣга другъ единъ въпросъ: бива ли да считаме за непоправимъ единъ човѣкъ като Павла, който е изпитвалъ такива свѣтли радости, за които той говори като поетъ? Бива ли да считаме, че Павелъ е изгубенъ за живота, когато душата му е закърмена съ такава любовъ къмъ труда, къмъ бащинъ домъ къмъ традиции и обичаи?

Обществено ли е да лишимъ обществото отъ единъ членъ, който може да се изправи и стане полезенъ? Добрия лѣкарь не прибѣгва до отрѣзване